

Ginestà, la cura entre el brogit

Entrevista al duet barceloní sobre la sortida del segon àlbum, 'Ginestà'

Ginestà | Juan Miguel Morales

De petits, poma al forn i abraçades; de més crescuts, **Ginestà** es nodreix d'amor que viu entre presses i de calidesa pop. El duet barceloní dels germans Serrasolsas aposta fort en el segon àlbum, *Ginestà* (Kasba Music, 2019).

Ginestà reapareix amb nou disc però amb menys integrants, ara sou només els germans Serrasolsas.

Pau Serrasolsas (veu i guitarra): Hem volgut donar protagonisme al nucli del projecte, que som la Júlia i jo. Vam decidir tirar endavant amb un duet de germans i, a partir d'aquí, ens acompanya una banda.

A més de germans i companys de grup, compartiu pis! Això influeix en la vostra música?

Júlia Serrasolsas (veu): El Pau crea cançons com xurros. De vegades arriba a casa amb una nova cançó i me l'ensenya, i normalment sempre estic d'acord amb el que fa perquè ho fa molt bé [Riu]. A més, això de ser germans i compartir grup està molt bé perquè jo, si hagués tingut un grup amb algú que no hagués estat el meu germà, l'hauria dissolt. Ell fa que puguem discutir i la reconciliació sigui molt fàcil. Parlem les coses abans que petin, vam deixar molt clar quines eren les intencions, què volíem aportar, com ho fariem...

P.S: Hem fet una inversió molt gran de temps i de diners, amb l'objectiu de dedicar-nos-hi professionalment. Durant aquests anys que venen, ens hem organitzat les vides d'una manera que ens puguem entendre en l'horari i en l'aspecte professional. És firmar un contracte de grup i

de vida durant un temps. Sabem que haurem de començar a renunciar a algunes coses. I que, si cal, ho farem, però jo, per exemple, encara soc en el punt de voler fer-ho tot i començar a patir per arribar a tot arreu.

Viviu amb presses, com l'amor sobre el qual canteu...

P.S: Vivim a Barcelona, som al rovell de l'ou i la nostra vida és aquesta. Quan la compartim amb altres persones, és molt difícil aïllar-se de tot això. Mirem de parlar d'amor perquè sigui recurrent en les altres persones. No intentem inventar res, però quan algú sent, per exemple, "t'espero a la sortida del metro" a la cançó "Kilòmetre 3", hi veu escenes quotidianes que experimenta cada dia. Esperes algú, vas a la feina, et lleves amb algú...

J.S: I l'amor uneix. Sempre que sents alguna cosa sobre l'amor, et ressona; tothom l'ha viscut de tantes maneres!

Us agradaria estimar d'una altra manera?

P.S: Clar! Totes les relacions poden ser millors. Buscar que la relació sigui plana i perfecta és buscar Ítaca, no ho trobaràs mai. Aprendre de les baixades perquè les pujades siguin millors i durant més temps. Buscar altres formes de relació o de parella en les quals et sentis més còmode és un objectiu que ara mateix potser no em plantejo, però és un ideal que tothom té al cap. Segurament és posar molta política a les relacions i aprendre molt de la gent que ja en practica d'altres tipus.

J.S: No hi ha una fórmula perfecta d'estimar, al capdavant es tracta d'ajuntar dues persones, cadascuna amb la seva motxilla, amb les seves pors, inseguretats i projeccions, i buscar el punt de vista que sigui més còmode per a totes dues. Pot ser aquest punt de connexió és la monogàmia o potser no, potser és una relació poliàmorosa o no...

Aquest estimar quotidià i polític, a més, l'arrodoniu amb un ús de la llengua que balla entre la poeticitat i el col·loquialisme. Ho feu a propòsit?

P.S: Totes les nostres lletres han passat per un parell de filòlogues, però al final vols posar una paraula amb una intenció concreta i més enllà del significat literal d'aquella paraula, vols transmetre una sensació, no té sentit que canviïs aquella paraula perquè no és correcta, tothom entén que allò és una expressió. Voler-se acostar al públic més jove és això, és jugar amb les seves paraules. El bon tractament de la llengua a l'àlbum és molt necessari. Sobretot en aquest moment en què rebem tants atacs a la nostra llengua i cultura, pensar a fer bé les coses en el tema lingüístic és cuidar la llengua i protegir-la.

J.S: I que nosaltres no som Pompeu Fabra!

Rebem atacs a la nostra cultura i als nostres drets. Ginestà no s'escapa de tot això, i en el nou treball també hi ha una part molt important de denúncia a la situació que viu Catalunya. Fins i tot va tocar a la primera nit de l'Acampada del 14-O a plaça Universitat.

J.S: Nosaltres som molt crítics, tenim un posicionament d'esquerreres també en la nostra vida personal. De fet, ens hem pronunciat a les xarxes en contra de la sentència, i les lletres del disc també en parlen.

P.S: Des de l'1 d'octubre fins ara, cantem explícitament sobre la llibertat i la independència, els drets civils i socials de Catalunya i les persones empresonades injustament, totes, no només les que es dediquen a la política institucionalment. No hem posat matisos en la defensa dels drets.

Què és la llibertat per vosaltres?

P.S: És el que no tenim ara mateix, estem lligats de peus i mans. Hem escollit un estil de vida, ens ha tocat viure com vivim i en les condicions que ho fem. Llibertat seria utòpicament un lloc una mica avorrit.

J.S: No! Per mi és ser partícip de totes les relacions que t'involucren. I és utòpic perquè en el moment en què estàs en un sistema capitalista i patriarcal, penses que estàs decidint, però al final no ho estàs fent.